

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/156/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4607210696
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4607210696.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Sone Vackovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Poľnohospodárske družstvo „Radošinka“ Veľké Ripňany, so sídlom Nitrianska 512/108, Veľké Ripňany, IČO: 00 205 851, zast. Advokátska kancelária JUDr. Slávik a partneri, s. r. o., so sídlom Námestie M. R. Štefánika 3, Topoľčany, IČO: 36 861 375, proti žalovanému: Západoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., so sídlom Nábřežie za hydrocentrálou 4, Nitra, IČO: 36 550 949, zast. JUDr. Annou Polonyovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Chorvátska 12, o zaplatenie majetkovej ujmy 63.828,45 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 4. marca 2019 č. k. 7C/116/2007-681 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), vo výroku o trovách konania (III.) a vo výroku o trovách štátu (IV.) m e n í takto:

Žaloba sa z a m i e t a .

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Štátu sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 37.405,48 eura, úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 37.405,48 eura od 25. 09. 2007 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v pomernej časti vo výške 17,20%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Rozhodol, že štát má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 28 ods. 2, 6, 7 zák. č. 184/2002 Z. z. o vodách v znení zmien a doplnkov platného do 30. 06. 2004, § 6 ods. 4 zák. č. 307/92 Zb. o ochrane PPF, § 30 ods. 2 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 32 ods. 6 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. 05. 2010 a uviedol, že po doplnení dokazovania v zmysle intencií odvolacieho súdu zistil, že žalobca je užívateľom 118,75 ha pozemkov patriacich do PPF kat. úz. E., nachádzajúcich sa v oblasti ochranného pásma vodárenského zdroja II. stupňa. Rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia - oddelenie štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia v Topoľčanoch č. k. ŠVSaOO 1090/94 zo dňa 09. 11. 1994, právoplatného dňa 13. 12. 1994 sa určilo ochranné pásmo hygienickej ochrany I. stupňa a pásmo hygienickej ochrany II. stupňa prameňa Hlavina v kat. úz. E.. Rozhodnutím Okresného

úradu v Topoľčanoch, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. k. PPaLH 2002/06631 zo dňa 08. 10. 2002 bola vyhlásená osobitná sústava obhospodarovania v kat. úz. Radošina na parcelách spadajúcich do II. pásma hygienickej ochrany vodných zdrojov prameň Hlavina a vrtu HGR-4 tak, ako boli určené v rozhodnutí Obvodného úradu životného prostredia v Topoľčanoch zo dňa 09. 11. 1994. Vyššie uvedené rozhodnutia obmedzili hospodárenie žalobcu na určených parcelách. Ochranné pásmo hygienickej ochrany II. stupňa prameňa Hlavina v kat. úz. E. bolo zriadené na základe žiadosti žalovaného v záujme ochrany prameňa Hlavina Radošina, ktorý tvorí vodný zdroj skupinového vodovodu Radošina.

1.2. Zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR k problematike úhrady majetkovej ujmy za obmedzenie obhospodarovania pozemkov v ochranných pásmach vodných zdrojov určených na zásobovanie obyvateľstva pitnou vodou zo dňa 30. 04. 2002 založeného v súdnom spise tunajšieho súdu sp. zn. 5C/93/2004 vyplýva, že pri stanovení ochranných pásiem vodných zdrojov sa vychádza zo zákona č. 272/95 Z. z. o ochrane zdravia ľudí v platnom znení. Ministerstvo zdravotníctva SR sa vyjadrilo tak, že v zmysle § 12 zák. č. 272/95 Zb. je povinnosťou právneho subjektu, ktorý predloží orgánu na ochranu zdravia návrh na určenie pásiem hygienickej ochrany a odsúhlasenie osobitného režimu v nich znášať náhradu nákladov, ktoré mu vzniknú pri plnení povinností ustanovených cit. zákonom. V dňoch 18. 01. a 25. 01. 2002 sa uskutočnili rokovania vo veci úhrady majetkovej ujmy na úrovni štátnych tajomníkov, kde stanovisko MP SR bolo také, že určenie ochranných pásiem vodných zdrojov nie je dôvodom pre vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania, pretože takýto dôvod nie je uvedený v § 6 ods. 3 písm. d) cit. zák. a z tohto dôvodu bude iniciovať zrušenie právoplatných rozhodnutí vydaných orgánmi PPF o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania z titulu ochrany akosti a zdravotnej nezávadnosti vodných zdrojov. MF SR uviedlo, že pokiaľ zákon č. 307/92 o ochrane PPF určil, že osobitná sústava obhospodarovania sa vyhlási vo verejnom záujme a zároveň nie je určené, ktorý štátny orgán majetkovú ujmu za štát uhradí, nemôže byť žiaden ÚOŠS poverený plnením takejto úlohy. Zo všeobecných záverov vyplýva, že pre pásma hygienickej ochrany nie je možné použiť druhú vetu § 6 ods. 4 o verejnom záujme, pretože vodný zákon, ani zdravotnícke predpisy opatrenia v PHO nepovažujú za opatrenia určené vo verejnom záujme. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vodného zákona jednoznačne vyplýva, že za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach v zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. patrí vlastníkovi, správcovi alebo nájomcovi takýchto poľnohospodárskych a lesných pozemkov náhrada majetkovej ujmy podľa § 32 ods. 6 tohto zákona.

1.3. Predmetom konania je nárok podliehajúci právnej úprave Zákona o vodách. Podľa zákona o vodách č. 184/2002 Z. z., ktorý platil do 30. 06. 2004 bola právna úprava náhrady za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov upravená v jeho § 28 ods. 6, podľa ktorého za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy. Postup úhrady majetkovej ujmy ustanovuje osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom bol zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov - § 6 ods. 4 až 7 tohto zákona. Zákon o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 307/1992 Zb. bol dňom 01. 05. 2004 zrušený zákonom č. 220/2004 Z. z. Vodný zákon č. 184/2002 Z. z. účinný od 01. 06. 2002 bol zrušený s účinnosťou od 01. 07. 2004 zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona o priestupkoch. Tento zákon náhradu majetkovej ujmy za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov upravoval v § 32 ods. 6. V tomto ustanovení už *expressis verbis* postup náhrady majetkovej ujmy neviaže na osobitný predpis, ale na žiadosť, a to v znení účinnom do 31. 05. 2005 za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, ktorú je povinný poskytnúť na jeho žiadosť ten, kto odoberá vodu alebo ten, kto žiada o povolenie na odber vody z vodárenského zdroja; pri vodárenskej nádrži vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo vodárenskej nádrži. Majetkovú ujmu možno uhradiť na základe dohody o určení výšky za ročné, prípadne dlhšie obdobie alebo dohody o jednorazovej náhrade. Ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Pozemky v ochrannom pásme I. stupňa možno vo verejnom záujme vyvlastniť a v znení účinnom od 01. 06. 2010 tak, že za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníkovi pozemku náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, ktorú je povinný poskytnúť na jeho žiadosť ten, kto odoberá vodu, alebo ten, kto žiada o povolenie na odber vody z vodárenského zdroja; pri vodárenskej nádrži vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo vodárenskej nádrži. Majetkovú ujmu možno uhradiť na základe dohody o určení výšky

za ročné, prípadne dlhšie obdobie alebo dohody o jednorazovej úhrade. Ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.

1.4. Z porovnania oboch znení ustanovenia § 32 ods. 6 je zrejmé, že v znení účinnom od 01. 06. 2010 v prvej vete za slovom žiadosť bol doplnený údaj „45a)" a poznámka k nemu odkazuje na § 1 nariadenia vlády SR č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady. Zákon č. 307/1992 Zb. platil do 30. 04. 2004 a nový zákon č. 220/2004 Z. z., ktorý ho nahradil, už nemal ustanovenie o úprave pri náhradách za obmedzenie užívania pozemkov, pretože s účinnosťou bol od 01. 07. 2004 prijatý nový vodný zákon. Ale v čase účinnosti vodného zákona č. 184/2002 Z. z. platil zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody. Na jeho základe (podľa § 61 ods. 11) bolo prijaté nariadenie vlády č. 184/2003 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a o spôsobe výpočtu náhrady, ktorý spôsob výpočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku upravoval v § 2. Toto nariadenie vlády (č. 184/2003 Z. z.) platilo od 01. 06. 2003 do 01. 10. 2005, kedy nadobudlo účinnosť nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady. Nový vodný zákon č. 364/2004 Z. z. v § 32 ods. 6 v poznámke pod 46) odkazuje na aplikáciu tohto nariadenia, avšak iba v prípade, ak sa mala určiť výška majetkovej náhrady. Odkaz sa nevzťahoval na to, aké náležitosti má mať žiadosť, na základe ktorej sa poskytuje vlastníčkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy. Žiadny iný odkaz na nariadenie vlády č. 184/2003 nemal, napriek tomu, že aj toto nariadenie obsahovalo v § 1 ods. 1, 2 náležitosti žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a náležitosti prílohy žiadosti. Zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody krajiny, účinný od 01. 01. 2003, v § 61 uvádza, že za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemkov patrí náhrada vo výške zodpovedajúcej tomuto obmedzeniu bežného obhospodarovania, avšak nárok podľa tohto zákona zaniká, ak je daný nárok na náhradu majetkovej ujmy alebo inej náhrady podľa osobitných predpisov (§ 61 ods. 8 písm. e). Takýmto osobitným predpisom je aj Vodný zákon. Zákon č. 364/2004 Z. z. o vodách, platný od 01. 07. 2004 do 31. 05. 2010, ktorý v ustanoveniach upravujúcich nárok na náhradu majetkovej ujmy za obmedzené užívanie pozemkov pod poznámkou odkazoval na nariadenie vlády č. 184/2003 Z. z. (ktoré stratilo účinnosť od 01. 10. 2005) iba na určenie výšky majetkovej ujmy v prípade jej spornosti úpravy. Nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z., ktoré bolo účinné od 01. 10. 2005, nebolo do textu poznámky zapracované, a preto nie je možné použiť postup podľa § 1 tohto nariadenia vlády ako hmotnoprávny predpoklad vzniku nároku. Postup podľa tohto nariadenia vlády platil len pre ochranu prírody a krajiny (zákon č. 543/2002 Z. z.). Až od 01. 06. 2010 sa náhrada majetkovej ujmy poskytuje na základe žiadosti, ktorej podrobnosti sú uvedené v nariadení vlády č. 438/2005 Z. z. V zhrnutí to znamená, že aj keď nariadenie vlády upravovalo náležitosti žiadosti, netýkalo sa to vodného zákona, podľa ktorého ide o nárok v súdnej veci.

1.5. Pokiaľ ide o zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na zemi. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na ochranu zložiek životného prostredia osobitné predpisy. Takýmto predpisom je aj vodný zákon č. 184/2002, a preto, aj keď zákon o ochrane prírody v § 61 má právnu úpravu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania, nárok na náhradu podľa tohto zákona nevzniká a podlieha právnej úprave zákona č. 184/2002 Z. z. Takýto výklad vyplýva z ustanovenia § 61 ods. 5, § 8 ods. e), podľa ktorého nárok na náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania uplatňuje oprávnená osoba na uplatnenie nároku písomnou žiadosťou, pričom nárok zaniká, ak takýto nárok (na náhradu majetkovej ujmy, alebo inej náhrady) vzniká podľa osobitných predpisov, ktorý v poznámke odkazuje na vodný zákon č. 184/2002 Z. z. Pokiaľ ide o podrobnosti a obsah žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a spôsob výpočtu, tento podľa § 61 ods. 11 ustanoví vláda nariadením. V nadväznosti na to, preto bol nariadením vlády č. 184/2003 špecifikovaný obsah žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania.

1.6. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je čiastočne dôvodný, a preto mu vyhovel, čo do sumy 37.405,48 eura a vo zvyšku súd návrh zamietol. V konaní bolo preukázané, že ochranné pásmo hygienickej ochrany II. stupňa prameňa Hlavina v kat. úz. E. bolo zriadené na základe žiadosti Západoslovenských vodární a kanalizácii v Bratislave v záujme ochrany prameňa Hlavina Radošina, ktorý tvorí vodný zdroj skupinového vodovodu Radošina. V zmysle Vodného zákona podľa § 28 ods. 7, majetkovú ujmu znáša ten, kto vodárenský zdroj využíva

na plnenie úloh. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na úhradu majetkovej ujmy je príslušný žalovaný, t. j. subjekt, ktorý v rámci svojej podnikateľskej činnosti okrem iného prevádzkuje, udržiava a ochraňuje vodný zdroj prameň Hlavina a verejný vodovod Radošina.

1.7. Znalecký posudok č. 15/2008 Poľnohospodárskeho znaleckého ústavu Poľnohospodárskej univerzity v Nitre zo dňa 24. 06. 2009 ustálil, že majetková ujma v zmysle zákona č. 364/2004 Z. z., ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku obmedzení v ochranných pásmach vodných zdrojov za obdobie 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006 je vo výške 24.913 eur. Zo znaleckého posudku č. 13/2018 vypracovaného znaleckou organizáciou Slovenská poľnohospodárska univerzita v Nitre, Trieda A. Hlinku 2, 949 76 Nitra, IČO: 00 397 482, z odboru: poľnohospodárstvo a vodné hospodárstvo zase vyplýva, že v znaleckom posudku nie je vyčíslená celková hodnota majetkovej ujmy na obhospodarovanú výmeru, ale len hodnota čiastková, vzťahujúca sa na jeden hektár p. p. nachádzajúcej sa v záujmovom území, v tomto prípade v pásme hygienickej ochrany II. stupňa vodárenského zdroja, prameňa Hlavina - Radošina, čo predstavuje pri 4% 315 eur na 1 ha p. p. Výpočet majetkovej ujmy bol vypočítaný v súlade so zákonom o ochrane PPF, pričom v zmysle § 6 ods. 7 tohto zákona je úhrada majetkovej ujmy podmienená vyhlásením osobitnej sústavy obhospodarovania a následne je potom splatná do 30. 09. bežného roka. Súd mal z podkladov vypracovaných geodetickou firmou Gerys s. r. o. za preukázané, že ochranné pásmo hygienickej ochrany II. stupňa prameňa Hlavina v kat. úz. E. na obhospodarovaných pozemkoch predstavuje výmeru 118,75 ha. Výška majetkovej ujmy na hektár podľa jednotlivých rokov potom s prihliadnutím na výmeru, ktorú žalobca užíval v rokoch 2004-2006 predstavuje za rok 2004 sumu 11.060,95 eura, za rok 2005 sumu 12.966,22 eura, za rok 2006 sumu 13.378,31 eura, a teda celkovo sumu 37.405,48 eura. Pri rozhodovaní bol súd v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný stanoviskom Krajského súdu v Nitre vysloveného v uznesení zo dňa 24. 10. 2013 č. k. 9Co/17/2013-331, podľa ktorého na posúdenie opodstatnenosti žalovaného nároku súd zistí, či žalobcom požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy zodpovedá výške náhrady za obmedzenie užívania pozemkov žalobcom v zmysle zákona č. 364/2004 Z. z. Súčasne odvolací súd dal do pozornosti, že žalobca si už v konaní vedenom na prvoinštančnom súde pod sp. zn. 5C/93/2004 uplatňoval voči žalovanému náhradu majetkovej ujmy za rok 2003. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 03. 03. 2005 č. k. 5C/93/2004-107 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu vo výške 728.370,50 Sk s príslušenstvom (v prepočte 24.177,47 eura). Súd preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu vo výške 37.405,48 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 25. 09. 2007 do zaplatenia. O úrokoch z omeškania súd rozhodol podľa 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a § 10c citovaného nariadenia vlády, a keďže do omeškania sa žalovaný dostal nasledujúcim dňom po doručení výzvy žalovanému na náhradu majetkovej ujmy, ktorú si žalobca u žalovaného uplatnil dňa 14. 09. 2007, pričom vo výške bola stanovená lehota 10 dní na vyjadrenie sa k náhrade majetkovej ujmy, t. j. čo 24. 09. 2007, teda od 25. 07. 2007 sa dostal žalovaný s plnením dlhu do omeškania.

1.8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 470 ods. 1, čl. 4 ods. 2, § 253 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP, a vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu v konaní, súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v pomernej časti vo výške 17,20%. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 63.828,45 eura a priznaná mu bola suma 37.405,48 eura, čo predstavuje jeho úspešnosť vo výške 58,60% a jeho neúspešnosť a úspešnosť žalovaného 41,40%, pričom rozdiel predstavuje 17,20%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

1.9. O trovách štátu rozhodol súd za použitia čl. 4 ods. 2, ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že štátu priznal náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu a to z dôvodu, že vo veci bolo vykonané znalecké dokazovanie, pričom uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 7C/116/2007-110 zo dňa 12. 08. 2009 bolo znalcovi priznané znalečné vo výške 394,59 eura, pričom suma 331,94 eura bola priznaná zo zálohy zloženej žalobcom a suma 62,65 eura bola priznaná zo štátnych prostriedkov a uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 7C/116/2007-652 zo dňa 19. 10. 2018 bolo znalcovi priznané znalečné vo výške 1.020,29 eura, pričom suma 500 eur bola priznaná zo zálohy zloženej žalobcom a suma 520,29 eura bola priznaná zo štátnych prostriedkov, a vzhľadom na úspešnosť žalobcu 58,60 % a jeho neúspešnosť a úspešnosť žalovaného 41,40 % zaviazal na zaplatenie náhrady trov štátu žalovaného, nakoľko žalobca uhradil na znalečné zálohy v celkovej výške 831,94 eura, pričom o výške náhrady trov štátu rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.1. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti prvému, tretiemu a štvrtému výroku, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že podanou žalobou sa žalobca s odvolaním sa na § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov domáhal zaplataenia majetkovej ujmy 1.922.869 Sk (63.828,45 eura) z titulu obmedzenia užívania pozemkov o výmere 185.8624 hektára v ochrannom pásme 2. stupňa vodárenského zdroja Hlavina v období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006, pričom v žalobe sa odvolával aj na rozhodnutie Okresného úradu Topoľčany, odboru pozemkového poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. PPaLH č. 2002/06631, ktorým bola na jeho žiadosť s odvolaním sa na ust. § 6 ods. 2 a odsek 3 písm. h) zákona č. 307/1992 Z. z. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, platného len do 01. 05. 2004, ktorým bola vyhlásená aj osobitná sústava obhospodarovania pozemkov spadajúcich do 2. ochranného pásma tohto vodárenského zdroja. V osobitnej sústave obhospodarovania určenej nad rámec cit. zákona č. 307/1992 Zb. bola žalobcovi uložená jediná povinnosť na ploche 185,6 ha vykonávať len také činnosti, ktoré nie sú v rozpore s vyššie citovaným rozhodnutím príslušného orgánu zabezpečujúceho ochranu vôd. Zákon č. 307/1992 Zb. bol s účinnosťou od 01. 05. 2004 zrušený zákonom č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy, a tým bola zrušená aj osobitná sústava obhospodarovania pozemkov, vrátane prílohy č. 1 zrušeného zákona, upravujúca spôsob výpočtu majetkovej ujmy na chránenom pôdnom fonde podľa uvedeného vzorca vychádzajúceho len z všeobecným právnym predpisom určenej produkčno-ekonomickej ceny pôdy (tzv. BPEJ) a daného koeficienta, bez potreby preukazovať dodržiavanie opatrení a existenciu ujmy. Nový zákon č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy zrušil osobitné sústavy obhospodarovania poľnohospodárskych pozemkov, ani neustanovil, že osobitné sústavy obhospodarovania pozemkov určené podľa predchádzajúcej právnej úpravy, zostávajú v platnosti. Žalobca ich napriek tomu cituje v žalobe, ktorou sa domáha priznania žalovaného nároku už za platnosti inej právnej úpravy. Nový vodný zákon však v ustanovení § 32 určil, že majetková ujma nevzniká automaticky len na základe obmedzení určených rozhodnutím o určení ochranných pásmach pre užívanie pozemkov v ochranných pásmach, ale na základe žiadosti vlastníka pozemkov doručenej žalovanému a to v primeranej výške a preukázateľnom rozsahu, pričom jej výška sa vypočíta podľa § 2 prílohy nariadenia vlády SR č. 184/2003 Z. z. a nariadenia vlády SR č. 438/2005 Z. z., v prípade sporu sa určí jej výška na základe znaleckého posudku. Na základe žiadosti žalobcu súd prvej inštancie odročoval pojednávania pre neodstránenie väd jeho návrhu. Napriek výzvam súdu žalobca ignoroval súdom určené lehoty na predloženie dôkazov, dôkazy, ktoré dodatočne dopíňal a vyhotovoval nepreukazovali tvrdené skutočnosti. Potrebné dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré mali existovať v minulých rokoch žalobca evidentne nemal, súd mu napriek tomu umožňoval dôkazy dodatočne vyhotovovať, neexistujúce dôkazy, ktoré mali tvoriť prílohy nájomných zmlúv, súd prvej inštancie sám zabezpečoval z katastra nehnuteľnosti. Žalobca sa podľa žaloby domáhal zaplataenia majetkovej ujmy za znemožnenie obhospodarovania pozemkov v II. ochrannom pásme na ploche 185,6 ha, ktorú exaktne nepreukázal. V priebehu súdneho konania na základe námietok žalovaného predložil súdu prvej inštancie grafickú identifikáciu dielov LPIS (pozemky vedené len podľa spôsobu užívania) s údajmi katastra nehnuteľností, vypracovanú v septembri 2010 geodetickou kanceláriou GERYS s. r. o. V označení grafickej identifikácie geodetická kancelária GERYS s. r. o, síce uviedla, že jej predmetom je grafická identifikácia dielov LPIS za roky 2004-2006, v skutočnosti identifikovala len daný stav vlastníckych vzťahov v danom čase v októbri 2010. V identifikácii vykonanej ešte pred ROEP, ktorá mala byť východiskovým podkladom pre žalobcu, na základe ktorého mal späťne za roky 2004-2006 listinnými dôkazmi preukázať, aký mal k pozemkom právny vzťah, na akej výmere v týchto rokoch skutočne hospodáril ako vlastník, resp. nájomca, sú uvedené čísla listov vlastníctva a čísla pozemno-knižných vložiek, v ktorých boli evidované vlastnícke vzťahy. Geodetická kancelária GERYS s. r. o. dodatočne dňa 30. 04. 2012 vyhotovila dvojstrannú sumarizáciu grafickej identifikácie pozemkov zameraných v októbri 2010, v ktorej uviedla druhy pozemkov, podľa kultúry pôdy evidovaných v dieloch LPIS v roku 2012. Podľa tohto sumára, v apríli 2012 bola celková zameraná plocha pozemkov nachádzajúcich sa II. OP VZ o celkovej výmere 114,56 ha, z toho poľnohospodárska pôda o celkovej výmere 109,20 ha - orná pôda výmeru 86,8756 ha, záhrady 1,743 ha, vinice 13,3189 ha, trvalý trávny porast 8,801 ha (bez lesa 4,2 ha a ostatných plôch 1,1532 ha). Žalobca počas celého súdneho konania nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že bol vlastníkom deklarovaných pozemkov roku 2004, 2005, ani v roku 2006. Toto nepodložené tvrdenie vyvrátil súdom prvej inštancie zabezpečený úplný list vlastníctva č. 83 zo

06. 05. 2014, ktorý preukazuje, že pozemky v ňom uvedené, až na pár výnimiek, žalobca nevlastnil v období, za ktoré si uplatnil náhradu. Vlastnícke právo nadobudol až po tomto období. Podľa cit. ustanovenia Vodného zákona majetková ujma patrí len vlastníkovi pozemkov. Nepreukázal ani nájomný vzťah k pozemkom nachádzajúcim sa v II. ochrannom pásme VZ v roku 2004, ani v roku 2005, ani v roku 2006. Žalobca až v priebehu konania (dňa 13. 06. 2016) doručil súdu a právnej zástupkyňi žalovaného fotokópie voľných zväzkov nájomných zmlúv uzavretých žalobcom ako nájomcom v roku 2000, ktoré mali preukázať existenciu nájomného vzťahu žalobcu k pozemkom v II. ochrannom pásme VZ v roku 2004. Tieto nájomné zmluvy neobsahovali podstatné náležitosti pre vznik zmluvy, preto boli neplatné. Ani dodatočne vyhotovovanými fotokópiami príloh sa žalobcovi nepodarilo konvalidovať tieto vady (určenie predmetu zmluvy, vlastnícke právo prenajímateľa). Dodatočne v roku 2007 uzatváral nájomné zmluvy s tým, že nájomný vzťah sa uzatvára spätne od 01. 01. 2005. Aj tieto dodatočne uzavreté nájomné zmluvy, ktoré mali založiť nájomný vzťah takmer tri roky dozadu, trpeli tými istými vadami, neurčitý predmet prenájmu, ktorý mal byť konkretizovaný v liste vlastníctva ako neoddeliteľnej prílohe nájomných zmlúv, ktorý však nebol ani k jednej zmluve pripojený. Žalobca v žalobe bez dôkazov zároveň konštatoval, že značnú časť pozemkov v II. ochrannom pásme VZ užíval oprávnené na základe predloženej Nájomnej zmluvy č. 4-2143-95 uzavretej dňa 17. 07. 1995 a jej dodatkov, uzavretej so Slovenským pozemkovým fondom (ďalej len SPF). Podľa tejto nájomnej zmluvy, žalobca mal k 06. 09. 2004 prenajaté pozemky v 13 katastrálnych územiach, z toho v katastrálnom území E. od SPF vo výmere 158 ha. SPF ako prenajímateľ v zmluve, ani jej prílohe nedeklaroval oprávnenie na uzavretie nájomnej zmluvy, ani predmet nájmu. Prílohu zmluvy tvorí len rozdelenie deklarovanej výmery na pôdu, ktorá mala byť vo vlastníctve SR (64 ha) a vo vlastníctve neznámych vlastníkov vo výmere (94 ha bez uvedenia spoluvlastníckych podielov), neobsahuje žiadne údaje identifikujúce predmet zmluvy (parcelné čísla pozemkov, vlastnícke vzťahy), preto je neplatná. Z dokladov predložených samotným žalobcom vyplýva, že si nedôvodne uplatňoval náhradu majetkovej ujmy na pozemkoch patriacich do II. ochranného pásma, ktoré mal bez preukázania právneho a skutkového stavu užívať v čase od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006 pôvodne o výmere 185,6 ha, ktorú v dôsledku námietok žalovaného postupne znižoval na výmeru 118,75 ha, na výmeru 114,56 ha. Aj túto zníženú výmeru určila žalobcom objednaná geodetická kancelária GERYS s. r. o. v roku 2010 bez exaktných podkladov, len na základe objednávky žalobcu zamerala pozemky, ktoré jej označil žalobca ako pozemky ním užívané pred šiestimi rokmi. Výsledky konania na súde prvej inštancie potvrdili, že žalobca dôkazmi predloženými v konaní, listinami, nepreukázal vlastnícky, ani nájomný vzťah k pozemkom v II. ochrannom pásme VZ v roku 2004, 2005 a 2006. Spornou zostala nielen otázka právneho vzťahu žalobcu k pozemkom v II. ochrannom pásme, ale aj otázka, ktoré pozemky a v akej výmere skutočne obhospodaroval v roku 2004, 2005 a 2006, preto súd prvej inštancie uznesením č. k. 7C/116/2007-588 zo dňa 27. 10. 2017 nariadil znalecké dokazovanie tejto spornej otázky. Súd prvej inštancie týmto uznesením potvrdil len to, že výmera pozemkov nachádzajúcich sa v II. ochrannom pásme, ktoré žalobca v uvedenom období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006 obhospodaroval, je sporná, preto ju mal preukázať znalec v znaleckom posudku. Súdom prvej inštancie ustanovený znalec, Slovenská poľnohospodárska univerzita v Nitre v znaleckom posudku č. 13/2018 túto úlohu danú mu súdom nevyriešil. Žalobca v návrhu, ani v priebehu doterajšieho konania na súde prvej inštancie nekonkretizoval a ani dôkazmi nepreukázal, aká majetková ujma vo vecnom vyjadrení, ktorú vyjadril sumou 1.922.869,- Sk (63.828,45 eura) mu mala byť spôsobená, v akom rozsahu, z titulu dodržiavania ktorých konkrétnych opatrení, ako dospel k určeniu uplatnenia výšky. Súd prvej inštancie otázku existencie majetkovej ujmy neskúmal, ani od žalobcu nepožadoval jej konkretizáciu, ani predloženie dôkazov o jej vzniku. Na návrh žalobcu, napriek zásadnému nesúhlasu žalovaného vyjadreného v písomných vyjadreniach jeho právnej zástupkyne na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie bez definovania majetkovej ujmy, bez predloženia a vykonania skutkových dôkazov o jej preukázateľnom vzniku na pojednávaní, bez preukázania, či bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s dodržiavaním konkrétnych opatrení nariadených rozhodnutím na ochranu vodárenského zdroja, bez stanovenia, na akom právnom základe je nárok žalobcu dôvodný, uznesením zo dňa 27. 10. 2017, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie, nariadil znalcom okrem zistenia výmery pozemkov obhospodarovaných žalobcom v období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006, vyčíslieť výšku majetkovej ujmy žalobcu v zmysle príslušných právnych predpisov. Súd nevzal do úvahy námietky právnej zástupkyne žalovaného, že znalecké dokazovanie znamená len zbytočné predĺženie súdneho konania, dokazovanie neprispieje k objasneniu skutkového stavu, nakoľko nemá opodstatnenie tam, kde neboli predložené dôkazy preukazujúce skutočnosti, ktoré majú byť východiskom pre vypracovanie posudku. Závery ZP potvrdili, že bez existencie vecných dôkazov potvrdzujúcich majetkovú ujmu, ktoré súd nevykonával a na písomné vyžiadanie znalca ani dodatočne nepredložil žalobca, nemohol znalec určiť výšku majetkovej ujmy metodikou určenou v § 32 ods. 6 Vodného zákona. Bez údajov o žalobcom

dosiahnutých skutočných výnosoch v rastlinnej a živočíšnej výrobe a preukázaných vynaložených nákladoch na túto výrobu v uvedených rokoch na ním obhospodarovaných pozemkoch v II. ochrannom pásme VZ v dôsledku nariadených obmedzení, nemohol znalec určiť výšku majetkovej ujmy, ktorá sa určí ako rozdiel medzi týmito výsledkami a štatistickými priemernými výnosmi a nákladmi v danej výrobnej oblasti v danom roku. Tým, že v doterajšom konaní neboli tieto skutočnosti zisťované, v celom spise neboli uvedené skutkové závery o existencii majetkovej ujmy, nenachádzali sa, ani neboli vykonané dôkazy preukazujúce túto skutočnosť, znalec sa pokúsil sám určiť a posúdiť vznik majetkovej ujmy. S odvolaním sa na príslušné ustanovenie Vodného zákona a nariadenie vlády, ktoré určujú presné pravidlá spôsobu určenia výšky majetkovej ujmy vychádzajúce zo súdom vykonaných dôkazov, vyzval listom zo dňa 07. 06. 2018 právneho zástupcu žalobcu, aby mu dodatočne predložil presne určené doklady (plochu pozemku s obmedzeným hospodárením, skutočné náklady pri obmedzení hospodárenia v rastlinnej výrobe, v živočíšnej výrobe, v každom roku, počet kusov zvierat, skutočnú produkciu rastlinnej a živočíšnej výroby pri obmedzenom systéme, výšku príspevkov, odvedené dane, cenu pôdy), bez ktorých nemôže určiť výšku majetkovej ujmy. Právny zástupca žalobcu tieto absentujúce dôkazy nepredložil ani na výzvu znalca. Podľa základnej logiky mal znalec v tomto prípade oznámiť súdu, že bez týchto dokladov, ktoré sa nenachádzajú v súdnom spise, ani sa mu nepodarilo zabezpečiť od žalobcu, nemôže zákonom určeným spôsobom, ktorý citoval v ZP, určiť výšku majetkovej ujmy. Znalec namiesto toho, argumentujúc snahou o ukončenie dlhotrvajúceho súdneho sporu, hľadal iný ako zákonom určený spôsob, na základe ktorého by žalobcovi priznal majetkovú ujmu bez jeho súčinnosti. Znalec vychádzal z fikcie, že aj keď táto ujma nebola preukázaná, môže byť priznaná každému už z titulu určených ochranných pásiem vodárenského zdroja, bez ohľadu na druh určených opatrení. Znalec bez vecnej argumentácie a bez dôkazov o existencii majetkovej ujmy určil jej výšku vo forme fiktívnych 4% zvýšených nákladov na živočíšnu a rastlinnú výrobu na 1 ha pozemkov oproti Výskumnému ústavu ekonomiky poľnohospodárstva a potravinárstva vykázaným priemerným štatistickým nákladom dosiahnutým v rovnakej výrobnej oblasti a takého istého fiktívneho 4% zníženia produkcie rastlinnej a živočíšnej výroby na 1 ha pozemku oproti VUEPP vykázaným priemerným štatistickými výnosom dosiahnutým v rovnakej výrobnej oblasti v tom istom roku. Takto priznané fiktívne percentá za neexistujúcu majetkovú ujmu, znalec neodôvodnil, ani nepreukázal vecnými dôkazmi. Žalovaný dôrazne namietal proti záverom znaleckého posudku, ktorým znalec určil výšku majetkovej ujmy odchyľne od predpisov, svojvoľne napriek tomu, že na to nebol oprávnený. Súd prvej inštancie si nevyžiadal stanovisko znalca, ani právneho zástupcu žalobcu k námietkam žalovaného k znaleckému posudku, ani nepovažoval za účelné znalca vypočítať o skutočnostiach uvádzaných v znaleckom posudku, aj keď to strany nenavrhl.

2.2. K odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je rozsudok zjavne výsledkom svojvoľe súdu prvej inštancie, je nepreskúmateľný a zmätočný. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné hovoriť v prípadoch, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia a príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05). Žalovaný mal za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil, aplikujúc na vec sa už nevzťahujúce právne predpisy. Porušenie právnych noriem v dôsledku svojvoľe alebo ako dôsledok nesprávnej interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípmi spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR. Súd prvej inštancie počas celého takmer 10 rokov trvajúceho súdneho sporu sa zaoberal len základnou otázkou rozhodujúcou pre posúdenie existencie majetkovej ujmy a to, aká výmera poľnohospodárskych pozemkov spadala v rozhodnom období do II. ochranného pásma VZ, akú výmeru žalobca v tomto období preukázateľne obhospodaroval a či mal k týmto pozemkom právny vzťah. Na základe dodatočne žalobcom prekladaných nájomných zmlúv, už pre dané obdobie neaktuálnych výpisov z listov vlastníctva, antidatovaných tabuliek, žalovaný vyhodnotil, že predložené doklady nespĺňajú zákonné náležitosti listín preukazujúcich vlastnícke právo žalobcu, ani nájomný vzťah. Predložené fotokópie nájomných zmlúv, bez určenia ich predmetu, neboli konvalidované ani dodatočne predkladanými prílohami zjavne z toho dôvodu, že od rozhodného obdobia (rok 2004, 2005, 2006) došlo k zmene vlastníckych vzťahov a v roku 2013 bol vykonaný ROEP. Grafická identifikácia, ani zameranie pozemkov vyhotovené v roku 2010 geodetickou kanceláriou GERYS s. r. o. na základe objednávky žalobcu nemôže byť považované za dôkaz potvrdzujúci, že tieto pozemky žalobca 6 rokov dozadu obhospodaroval. Z dôvodu evidentnej spornosti výmery pozemkov, ktoré mal žalobca v rozhodnom období obhospodarovať a evidentnej spornosti právneho vzťahu žalobcu k týmto

zameraným pozemkom, súd prvej inštancie nariadil na túto spornú otázku znalecké dokazovanie. Ako evidentne vyplýva zo znaleckého posudku č. 13/2018, znalec túto spornú otázku uloženú súdom nevedel splniť a to ani z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise, ani dodatočným znaleckým šetrením, ktoré by neobjasnilo spätne po 12 rokoch, kto tieto pozemky v rokoch 2004-2006 obhospodaroval, ani na akej výmere. Napriek predloženým dôkazom a záverom znalca, že na ich základe, ani po miestnej obhliadke nevie tieto skutočnosti exaktne preukázať a potvrdiť, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že tieto sporné skutočnosti objasnil vlastným dokazovaním. Týmito dôkazmi podľa súdu mali byť v bode 9. odôvodnenia (na 52 stranách) uvedené skrátené výpisy niektorých údajov z listov vlastníctva, obsahujúcich len číslo parcely, jej výmeru s uvedením výmery pripadajúcej na ochranné pásmo VZ a mená a priezviská vlastníkov. V týchto informáciách nie sú uvedené adresy vlastníkov, ich spoluvlastnícke podiely, ani obdobie, v ktorom má byť tento stav zaznamenaný. Súd v odôvodnení rozsudku nekonkretizuje, ani nevysvetľuje, aký skutkový a právny stav mali tieto údaje objasniť, resp. preukázať. V nasledujúcej časti 9.1. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie bez nadväznosti a bližšieho ďalšieho vysvetlenia konštatuje, že všetci prenajímatelia uzatvorili so žalobcom nájomné zmluvy dňom 01. 01. 2000, s výnimkou menovite uvedených osôb, ktoré uzatvorili nájomné zmluvy v iných termínoch, so Slovenským pozemkovým fondom uzatvoril žalobca nájomnú zmluvu 04. 11. 2004. V roku 2005 s rôznymi dátumami podpisu podpísali prenajímatelia so žalobcom nové nájomné zmluvy s účinnosťou od 01. 01. 2005. Toto holé konštatovanie súdu prvej inštancie nedáva odpoveď na otázku, na základe akých dôkazov dospel k týmto skutkovým záverom, že všetci prenajímatelia uzatvorili so žalobcom nájomné zmluvy. Ani nevysvetľuje, kto sú všetci prenajímatelia, aké nájomné zmluvy so žalobcom uzatvorili, ako preskúmal, že nájomné zmluvy sú platne uzavreté a na aké obdobie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal so zásadnými argumentami právnej zástupkyne žalovaného, ktoré zaujala k predloženým nájomným zmluvám a k preukázaniu vlastníckeho práva žalobcu a poprela tak preukázanie nájomného vzťahu a vlastníckeho práva žalobcu. Súd na tieto argumenty vôbec nereagoval, svoje skutkové tvrdenia, ktoré v odôvodnení rozsudku vyslovil, neodôvodnil. Po vyslovení záveru, že všetci prenajímatelia, vrátane SPF uzavreli so žalobcom nájomné zmluvy, súd prvej inštancie v bode 10.1. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že žalobca je užívateľom 118,75 ha patriacich do PPF v kat. území E. nachádzajúcich sa v oblasti ochranného pásma II. stupňa prameňa Hlavina, ktoré bolo určené cit. rozhodnutím orgánu štátnej vodnej správy Obvodného úradu životného prostredia v Topoľčanoch zo dňa 09. 11. 1994. Tento údaj nie je preukázaný, nakoľko geodetická kancelária len zamerala žalobcom určené pozemky v roku 2010, tým však nepotvrdila, ani nemohla potvrdiť, že tieto pozemky a v takejto výmere žalobca v rozhodnom období skutočne obhospodaroval. Súd bez argumentov a bez odôvodnenia vyhlásil, že tieto pozemky žalobca v rokoch 2004, 2005, 2006 užíval, pritom nevysvetlil, aký právny vzťah mal k týmto pozemkom a ako na nich hospodáril. Žalobca súdu predložil 21 nájomných zmlúv uzatvorených s jednotlivými prenajímateľmi dňa 31. 01. 2005, s účinnosťou od 01. 01. 2005, 89 nájomných zmlúv uzavretých v októbri, novembri 2005 na obdobie od 01. 01. 2005. Nakoľko tieto nájomné zmluvy nemali určený predmet, nemali zodpovedajúcu prílohu, nie je možné overiť, aký mal byť predmet zmluvy a či osoba, ktorá ju uzatvorila ako prenajímateľ, bola oprávnenou osobou na jej uzavretie, preto ako už žalobca uviedol v priebehu súdneho konania, tieto zmluvy sú neplatné. Z náhodného výberu údajov uvádzaných v odôvodnení rozsudku ako listy vlastníctva a porovnaním s grafickou inventarizáciou vykonanou GERYS s. r. o. ešte pred ROEP vyplýva, že v rokoch 2004 až 2006 boli v listoch vlastníctva evidované len niektoré pozemky, resp. niektoré spoluvlastnícke podiely, zostávajúce boli evidované v pozemno-knižných vložkách. Preto tieto údaje uvedené v odôvodnení rozsudku, tzv. listoch vlastníctva, z ktorých časť bola založená po roku 2013, nepreukazujú, kto bol vlastníkom pozemkov, resp. spoluvlastníkom v rokoch 2004, 2005 a 2006, ani nepotvrdzujú, že súdom vypísaní vlastníci boli vlastníkami v rozhodnom období. Jednoduchou kontrolou náhodne vybraných súdom označených listov vlastníctva s verejnými listinami z katastra nehnuteľností žalovaný zistil, že súd v týchto informáciách uvádza mená vlastníkov, ktorí v rozhodnom čase neboli vlastníkami, resp. spoluvlastníkmi predmetných pozemkov. Napríklad podľa súdom uvádzaných LV č. XX3, XXXX, XXX, XX. vlastníkom týchto pozemkov mal byť žalobca, v skutočnosti nebol v rozhodnom období vlastníkom, vlastnícke právo nadobudol až neskôr. Tieto skrátené údaje označené ako listy vlastníctva nepreukazujú skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu, preto ani nemôžu byť považované za dôkazy. Súd opomenul uviesť, že zásadný počet, viac ako 120 nájomných zmlúv, ktoré vykazovali tie isté právne vady a mali preukázať nájomný vzťah žalobcu k pozemkom v II. ochrannom pásme VZ v roku 2005 a 2006, bolo uzavretých až po podaní žaloby, koncom roku 2007. To znamená, že na užívanie pozemkov v II. ochrannom pásme VZ v roku 2005 a 2006 nemal žalobca právny titul. Skutkové závery, ktoré urobil súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, nezodpovedali dôkazom nachádzajúcim sa v súdnom spise, tieto závery sú v rozpore s vykonanými dôkazmi. Súd

prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nevyhodnotil zásadné námietky právnej zástupkyne žalovaného vznášané v konaní ohľadom chýbajúcich podstatných náležitostí nájomných zmlúv, ktoré spôsobili ich neplatnosť. Vypisovaniu neurčitých údajov z listov vlastníctva bez uvedenia, aké skutkové tvrdenia dôležité pre posúdenie veci mali preukázať, venoval zásadnú časť odôvodnenia. Bez povšimnutia a vyhodnotenia súd prvej inštancie prešiel dodatočne vyhotovené podklady, ktoré mali dokladovať, že boli vyhotovené v čase uzatvárania zmlúv - rok 2000, 2005, 2007, v ktorých bola náhrada za prenájom určená v eurách, ktoré boli v SR zavedené až od 01. 01. 2009, čo preukazuje, že boli dodatočne vyhotovované. Súdom určená výmera 118,75 ha, na základe ktorej vyčíslil výšku majetkovej ujmy, s odvolaním sa na údaje geodetickej kancelárie GERYS s. r. o. z roku 2010, nezodpovedá vykonaným dôkazom. Geodetická kancelária totiž v roku 2012 spätne znížila v roku 2010 určenú výmeru na 109 ha poľnohospodárskej pôdy, z toho ornej pôdy na 91 ha. Súdom tvrdené skutkové závery ohľadom výmery pozemkov obhospodarovaných žalobcom v II. ochrannom pásme a jeho právnom vzťahu neboli preukázané. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku síce cituje ustanovenie § 32 ods. 6 Vodného zákona, z ktorého explicitne vyplýva, že právo na náhradu majetkovej ujmy patrí len vlastníčkovi pozemku, avšak túto právnu otázku nerieši, právne nároky žalobcu odvodzuje od užívania pozemkov tým, že skúma hlavne nájomné vzťahy. Právnu otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, t. j. či si môže majetkovú ujmu uplatniť nielen vlastník, ale aj nájomca a správca pozemkov, súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku nevyriešil, ani neodôvodnil. Žalovaný nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých v odvolaní napadnutom rozsudku považoval žalobcu za aktívne vecne legitímovaného z titulu nájomného vzťahu. Aj súčasné znenie § 30 ods. 2 Vodného zákona, v ktorom je odstránená táto legislatívna skratka, potvrdzuje, že náhrada majetkovej zmluvy podľa § 32 ods. 6 Vodného zákona patrí iba vlastníčkovi pozemkov. Tento právny názor vyplýva aj z cit. nariadenia vlády č. 438/2005 Z. z., ktoré v ustanovení § 1 ustanovuje, že prílohou žiadosti o náhradu majetkovej ujmy je písomné splnomocnenie spoluvlastníkov pozemku s úradne overenými podpismi. Takýto právny názor potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku č. 27Cob/2/2013, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku č. 17 Co 1053/2013 z 11. 02. 2015, Najvyšší súd SR v uznesení č. 7Cdo 441/2015, Ústavný súd SR v ústavnej sťažnosti I. ÚS 1 51/2017-17, Krajský súd v Trnave v rozsudku č. 26Co/68/2017-275 zo dňa 29. 05. 2018. Po zistení základného predpokladu pre priznanie nároku na majetkovú ujmu a to určenie pozemku, jeho výmery a aktívnej legitímácie žalobcu bolo povinnosťou súdu v zmysle § 32 ods. 6 Vodného zákona účinného v čase do 31. 05. 2010 skúmať, či majetková ujma vôbec vznikla, aký bol jej rozsah, či boli dodržiavané opatrenia nariadené rozhodnutím na ochranu vodárenského zdroja, aká ujma bola v dôsledku ich dodržiavania preukázateľne spôsobená a to vo forme zníženia produkcie v prípade zvýšenia nákladov na obhospodarovanie týchto pozemkov. Žalovaný už v priebehu súdneho konania poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že samotné nariadenie opatrení na ochranu vodárenského zdroja ešte samo o sebe neznamena, že oprávnenému subjektu hospodáriacemu na týchto pozemkoch bola spôsobená majetková ujma. Vodný zákon v tomto ustanovení určuje zároveň aj právny predpis, na základe ktorého sa určí výška majetkovej ujmy. Týmto predpisom je nariadenie vlády SR č. 438/2005 Z. z. Súd prvej inštancie v bode 8. odôvodnenia rozsudku bez ďalšieho vysvetlenia len prevzal závery znaleckého posudku. Súd nevysvetlil, na základe akej právnej úvahy prevzal závery znaleckého posudku vykonané v rozpore s jeho uznesením a zákonným ustanovením § 32 ods. 6 Vodného zákona. V bode 10.1. súd prvej inštancie citoval aj rozhodnutie odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Okresného úradu v Topoľčanoch zo dňa 08. 10. 2002, ktorým bola vyhlásená osobitná sústava obhospodarovania v kat. území E. na parcelách spadajúcich do II. ochranného pásma. Bez ozrejmenia ďalších súvislostí s prejedávanou vecou, pre ktorú platí Vodný zákon, súd prvej inštancie cituje už neaktuálne rozhodnutie o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania pozemkov vydané podľa zrušeného právneho predpisu, zákona č. 307/1992 Z. z. o ochrane poľ. pôdy, ktoré stratilo platnosť. Súd prvej inštancie nerešpektuje závery dovolacieho súdu a cituje, interpretuje a aplikuje právne predpisy, ktoré sa na danú vec nevzťahujú (zrušený zákon č. 184/2002 Z. z. o vodách, zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane PPF, zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny). Žalovaný nesúhlasí ani so IV. výrokom súdu, ktorým priznal štátu právo na náhradu jeho trov voči žalovanému v plnom rozsahu. Pri určení tejto povinnosti sa súd odvoláva na čl. 4 ods. 2 CSP, ktorý upravuje princíp všeobecnej spravodlivosti a princípy na rozumné usporiadanie procesných vzťahov v spojení s § 253 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Prvý znalecký posudok č. 15/2008 nebol vypracovaný z podnetu žalovaného, ktorý namietal proti ustanoveniu znalca, aj proti osobe znalca. Dôvody uvádzané v jeho námietkach o tom, že znalecký posudok bez zistenia skutkového stavu je zbytočný, potvrdil aj jeho obsah. Znalecký posudok mal nahradiť dôkazy, ktoré mal predložiť žalobca. Rovnako žalovaný nesúhlasí s tým, aby znášal náhradu trov konania z titulu vypracovania znaleckého posudku č. 13/2018, ktorý súd nariadil napriek jeho

výslovnému nesúhlasu, v ktorom označil vypracovanie znaleckého posudku bez skutkových podkladov za nedôvodné a neefektívne, spôsobujúce prieťahy v konaní a jeho nehospodárnosť, čo potvrdili aj závery samotného znaleckého posudku. Uviedol, že nevykonaním dôkazov o existencii majetkovej ujmy zákonom predpísaným spôsobom, súd prvej inštancie porušením tohto procesného postupu znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné právo oboznámiť sa s dôkazmi, vyjadriť sa k nim, a tým došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a práva na spravodlivý proces. Postup súdu prvej inštancie, ktorým priznal náhradu majetkovej ujmy žalobcovi vo fiktívnej výške bez toho, aby žalobca jej existenciu v priebehu celého konania označil a preukázal, dokonca ignorujúc aj výzvu znalca na jej preukázanie, považuje žalovaný za svojvôľu súdu. Súd prvej inštancie, napriek dôkaznej núdzi a pasivite žalobcu, odvolajúc sa na znalecký posudok bez jeho vyhodnotenia, hľadal spôsob, aby žalobcovi priznal náhradu majetkovej ujmy, nemajúcim oporu v zákone. Na základe týchto skutkových a právnych záverov žalovaný považuje rozhodnutie za arbitrárne, nezákonné a poškodzujúce žalovaného. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a po zopakovaní dokazovania odvolacím súdom (§ 384 ods. 1 CSP) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Žalobca sa podanou žalobou, doručenu súdu prvej inštancie dňa 26. 09. 2007 domáhal od žalovaného zaplata náhrady majetkovej ujmy vo výške 63.828,45 eura (1.922.896,-Sk) s 8,5% úrokom z omeškania od 25. 09. 2007 do zaplata a trov konania z dôvodu, že ako nájomca pozemkov patriacich do poľnohospodárskeho pôdneho fondu PPF bol povinný v zmysle ust. § 3 Zákona o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy č. 220/2004 Z. z. účinného od 01. 05. 2004 chrániť a zachovávať kvalitatívne vlastnosti a funkcie poľnohospodárskej pôdy a zabezpečovať využívanie poľnohospodárskej pôdy tak, aby nebola ohrozená ekologická stabilita územia. Uviedol, že v rokoch 2004, 2005 a 2006 bol užívateľom 184,3897 ha pozemkov patriacich do PPF kat. územia E. nachádzajúcich sa v oblasti ochranného pásma vodárenského zdroja II. stupňa a na obhospodarovanie v tejto oblasti sa vzťahujú od 01. 05. 2004, okrem ustanovení zák. č. 220/2004 Z. z., aj príslušné ustanovenia zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách (Vodný zákon). Rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia - oddelenia štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia v Topoľčanoch č. k. ŠVSaOO 1090/94 zo dňa 09. 11. 1994, právoplatného dňa 13. 12. 1994 sa určilo ochranné pásmo hygienickej ochrany 1. stupňa a pásmo hygienickej ochrany 2. stupňa prameňa Hlavina v k. ú. E.. Na základe zriadenia tohto ochranného pásma 2. stupňa bola rozhodnutím Okresného úradu v Topoľčanoch, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva vyhlásená osobitná sústava obhospodarovania v kat. úz. E. na parcelách spadajúcich do 2. pásma hygienickej ochrany vodných zdrojov prameň Hlavina a vrtu HGR-4. V zmysle Vodného zákona bol ako nájomca dotknutých pozemkov v kat. úz. E. povinný obhospodarovať tieto pozemky takým spôsobom, ktorý nielen zachová vhodné podmienky na výskyt vôd, ale aj napomáha zlepšovaniu vodných pomerov, v dôsledku čoho družstvu vznikla majetková ujma, na zaplata ktorej sa so žalovaným pokúsil dohodnúť postupom uvedeným v ustanovení § 32 ods. 6 Vodného zákona, pričom navrhol vychádzať z výpočtu Výskumného ústavu ekonomiky poľnohospodárstva a potravinárstva zo dňa 24. 03. 2003, ktorý stanovil výšku majetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s obmedzeným užívaním dotknutých pozemkov pre rok 2003, na ktorú žalovaný nereagoval a k uzavretiu dohody nedošlo. Vzhľadom na to, že suma majetkovej ujmy určená uvedeným výpočtom bola stanovená pri výmere dotknutých pozemkov 1854,8624 ha a s prihliadnutím na to, že od roku 2004 obmedzeným spôsobom užíval o 14.727 m² pôdy menej, po vykonaní prepočtu tejto sumy majetkovej ujmy mu vyšla výška majetkovej ujmy za jeden rok po znížení ním užíwanej pôdy v dotknutom pásme v sume 721.086,80 Sk, čo celkovo za roky 2004 (od mája 2004) až 2006 je suma 1.922,896 Sk (63.828,45 eura).

6. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 7C/116/2007-294 zo dňa 25. 10. 2012 žalobu zamietol a o trovách konania si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením. Proti rozsudku podal žalobca

odvolanie, domáhajúc sa ním zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 9Co/17/2013-331 zo dňa 24. 10. 2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 37.405,48 eura, úrok z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 37.405,48 eura od 25. 09. 2007 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v pomernej časti vo výške 17,20%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V dôsledku odvolania žalovaného je vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku (I.) a od neho závislý výrok o náhrade trov konania (III.) a trov štátu (IV.) predmetom preskúmania odvolacím súdom a zamietajúci výrok (II.) je už právoplatný.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Podľa § 390 ods. 2 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

9. Keďže odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení vypořiadal len s otázkou výzvy žalobcu na uplatnenie predmetného nároku, pričom v tejto časti bol súd prvej inštancie jeho názorom v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 CSP viazaný a ostatnými podmienkami dôvodnosti nároku sa súd prvej inštancie zaoberal až v napadnutom rozsudku, pričom so záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil a skutkový stav súdom prvej inštancie považoval za nesprávne zistený a napadnuté rozhodnutie za nesprávne právne posúdené a nedostatočne odôvodnené, odvolací súd vo veci nariadil odvolacie pojednávanie na zopakovanie dokazovania.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

12. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

13. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s

procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

14. Nie je však porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

15. Odvolací súd sa pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv žalovaného a porušenia práva na spravodlivý súdny proces stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, keď mal za to, že napadnutý rozsudok neodzrkadľuje dokazovaným vykonaným skutkový stav veci a nie je dostatočne, presvedčilo a logicky odôvodnený, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na súdny proces.

16. Keďže napadnutý rozsudok nezodpovedal kritériám na odôvodnenie rozsudku a skutkový stav v ňom uvedený nezodpovedal vykonanému dokazovaniu vo veci a jeho právny záver nebol riadne a správne odôvodnený, odvolací súd vo veci vytýčil pojednávanie, kde dokazovanie zopakoval a vo veci rozhodol. Za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

17. Podstatným pre posúdenie danej veci bolo posúdenie, či bol žalobca v rozhodnom období obmedzený v užívaní pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov, či k tomuto obmedzeniu došlo na základe žiadosti žalovaného ako toho, kto vodu odoberal, či žalobca podal u žalovaného kvalifikovanú žiadosť na uplatnenie si nároku - náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pôdy v rozhodnom období, či preukázal výmeru pozemkov v ochrannom pásme vodárenského zdroja, existenciu právneho vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme a to predložením dokladov svedčiacich vlastníckemu právu žalobcu alebo zdokladovaním nájomného vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme, či preukázal skutočné obhospodarovanie týchto pozemkov žalobcom v rozhodnom období a či preukázal zvýšenie vynaložených nákladov z titulu ich navýšenia alebo zníženie produkcie a zvýšenie nákladov vplyvom obmedzujúcich faktorov v rozhodnom období.

18. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

19. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

20. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

21. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípami, na ktorých spočíva tento zákon.

22. Podľa čl. 15 ods. 2 CSP žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

23. Podľa čl. 16 ods. 1 CSP súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so zákonnými princípmi tohto zákona.

24. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

25. Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

26. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strane výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

27. Podľa § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

28. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda, kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

29. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

30. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

31. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. Predmetom dokazovania je teda skutok tvrdený stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, respektíve právom chránený záujem. Žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z tohto vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Z pravidla, že každý preukazuje svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

32. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo 81/2010).

33. Keďže podanou žalobou sa žalobca domáhal majetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s obmedzením užívania pozemkov v k. ú. E. v oblasti ochranného pásma vodárenského zdroja II. stupňa za obdobie od mája 2004 a za roky 2005 a 2006, pre jeho úspech v spore bolo potrebné, aby v konaní preukázal, že v rozhodnom období bol obmedzený v užívaní pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov, že k tomuto obmedzeniu došlo na základe žiadosti žalovaného ako toho, kto vodu odoberal, že podal voči žalovanému žiadosť na uplatnenie si takejto náhrady, že preukázal výmeru pozemkov v ochrannom pásme vodárenského zdroja, existenciu právneho vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme, a to predložením dokladov svedčiacich vlastníckemu právu žalobcu alebo zdokladovaním nájomného vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme, že preukázal skutočné obhospodarovanie týchto pozemkov žalobcom v rozhodnom období a že preukázal zvýšenie vynaložených nákladov z titulu ich navýšenia alebo zníženie produkcie a zvýšenie nákladov vplyvom obmedzujúcich faktorov v rozhodnom období. Na preukázanie týchto skutočností bol povinný uviesť skutkové tvrdenia a označiť dôkazy na preukázanie jeho tvrdení.

34. Podľa § 28 ods. 6 zák. č. 184/2002 Z. z. o vodách v znení zmien a doplnkov platného do 30. 06. 2004, za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníčkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy. Postup úhrady majetkovej ujmy ustanovuje osobitný predpis, ktorým je podľa odkazu zákon č. 307/92 Zb. v znení neskorších predpisov.

35. Podľa § 28 ods. 7 citovaného zákona náklady spojené s technickými úpravami a majetkovú ujmu znáša ten, kto vodárenský zdroj využíva na plnenie úloh; pri vodárenskej nádrži ich znáša vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo vodárenskej nádrži.

36. Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 307/1992 Zb. o ochrane PPF ten, v záujme koho sa vyhlási osobitná sústava obhospodarovania, zaplatí vlastníčkovi vzniknutú majetkovú ujmu. Ak sa osobitná sústava obhospodarovania vyhlási vo verejnom záujme, uhradí túto ujmu štát.

37. Podľa § 30 ods. 2 citovaného zákona vlastník, správca alebo nájomca (ďalej len „vlastník“) poľnohospodárskych pozemkov a lesných pozemkov je povinný ich obhospodarovať takým spôsobom, ktorý nielen zachová vhodné podmienky na výskyt vôd, ale aj napomáha zlepšovaniu vodných pomerov; je povinný najmä zabraňovať škodlivým zmenám odtokových pomerov, splavovaniu pôdy a dbať o udržiavanie pôdnej vody a o zlepšenie retenčnej schopnosti územia.

38. Podľa § 32 ods. 6 citovaného zákona za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníčkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, ktorú je povinný poskytnúť na jeho žiadosť ten, kto odoberá vodu, alebo ten, kto žiada o povolenie na odber vody z vodárenského zdroja; pri vodárenskej nádrži vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo vodárenskej nádrži. Majetkovú ujmu možno uhradiť na základe dohody o určení výšky za ročné, prípadne dlhšie obdobie alebo dohody o jednorazovej náhrade. Ak sa nedosiahne dohoda, výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Pozemky v ochrannom pásme I. stupňa možno vo verejnom záujme vyvlastniť.

39. Podľa § 2 ods. 1 nariadenia vlády č. 184/2003 Z. z. náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku v dôsledku zvýšenia nákladov na bežné

obhospodarovanie pozemku je finančne vyjadrený rozdiel medzi skutočnými nákladmi vynaloženými na obhospodarovanie pozemku a priemernými nákladmi v danej výrobnjej oblasti v tom istom roku.

40. Podľa § 2 ods. 2 citovaného nariadenia náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku v dôsledku zníženia produkcie je finančne vyjadrený rozdiel medzi priemernou produkciou v danej výrobnjej oblasti a dosiahnutou produkciou v tom istom roku.

41. Podľa § 2 ods. 3 citovaného nariadenia spôsob výpočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku je uvedený v prílohe č. 1.

42. Podľa § 2 ods. 1 nariadenia vlády č. 438/2005 Z. z. náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku v dôsledku zvýšenia nákladov nad bežné obhospodarovanie pozemku je rozdiel medzi skutočnými nákladmi vynaloženými na obhospodarovanie pozemku a priemernými nákladmi v danej výrobnjej oblasti v tom istom roku vyjadrený v peňažných prostriedkoch v slovenskej mene.

43. Podľa § 2 ods. 2 citovaného nariadenia náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku v dôsledku zníženia produkcie je rozdiel medzi priemernou produkciou v danej výrobnjej oblasti a dosiahnutou produkciou v tom istom roku vyjadrený v peňažných prostriedkoch v slovenskej mene.

44. Podľa § 2 ods. 3 citovaného nariadenia celková náhrada za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku sa vypočíta ako súčet náhrad podľa odsekov 1 a 2. K uvedenému súčtu bude jedenkrát pripočítaná výška nákladov za vypracovanie jedného znaleckého posudku a súčasne odpočítaná výška oslobodenia dane od z nehnuteľností 11) a výška dotácií alebo príspevkov zo štátneho rozpočtu 13) poskytnutých na úhradu zvýšených nákladov na obhospodarovanie pozemku oproti bežnému obhospodarovaniu, ak sa takéto dotácie alebo príspevky poskytnú. Spôsob výpočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku je uvedený v prílohe č. 1.

45. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bolo aj nesprávne právne posúdenie veci a tiež to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (v bodoch 11, 12, 13, 14, 18, 19 a 20) cituje, interpretuje a aplikuje právne predpisy, ktoré sa na danú vec nevzťahujú (zrušený zákon č. 184/2002 Z. z. o vodách, zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane PPF a zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny). Odvolací súd k tomu uvádza, že keďže rozhodné obdobie v danej veci je od mája 2004 do konca roka 2006, teda obdobie spadajúce tak pod zákon o vodách č. 184/2002 Z. z. účinný do 30. 06. 2004 a aj zák. č. 364/2004 Z. z. účinný od 01. 07. 2004 a na ne nadväzujúce predpisy (zák. č. 307/1992 Zb., zák. č. 543/2002 Z. z., nariadenie vlády č. 184/2003 Z. z. a nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z.), súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku citoval aj pôvodný zákon o vodách č. 184/2002 Z. z., aj keď následne vec posúdil podľa zákona o vodách č. 364/2004 Z. z., čo však nerobí napadnutý rozsudok nesprávnym alebo zmatečným.

46. Za účinnosti zákona o vodách č. 184/2002 Z. z., ktorý platil do 30. 06. 2004 bola náhrada za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov upravená v jeho § 28 ods. 6, podľa ktorého za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníčkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy. Postup úhrady majetkovej ujmy ustanovil osobitný predpis, ktorým bol zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov, a to jeho ustanovenie § 6 ods. 4 až 7. Zákon o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 307/1992 Zb. bol dňom 01. 05. 2004 zrušený zákonom č. 220/2004 Z. z., ktorý už nemal ustanovenie o úprave pri náhradách za obmedzenie užívania pozemkov. V čase účinnosti vodného zákona č. 184/2002 Z. z. platil zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody, na ktorého základe bolo prijaté nariadenie vlády č. 184/2003 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a o spôsobe výpočtu náhrady, ktorý spôsob výpočtu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku. Toto nariadenie vlády (č. 184/2003 Z. z.) platilo od 01. 06. 2003 do 01. 10. 2005, kedy nadobudlo účinnosť nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady. Vodný zákon č. 184/2002 Z. z. bol zrušený s účinnosťou od 01. 07. 2004 zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách. Tento zákon náhradu

majetkovej ujmy za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov upravoval v § 32 ods. 6, pričom náhradu majetkovej ujmy vlastníkovi pozemkov v primeranom a preukázateľnom rozsahu podmieňoval preukázaným obmedzením užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov a na žiadosť voči tomu, kto odoberá vodu alebo voči tomu, kto žiada o povolenie na odber vody z vodárenského zdroja. Výška majetkovej ujmy sa určí na základe znaleckého posudku podľa osobitného predpisu, pričom znenie účinné od 01. 07. 2004 odkazovalo na § 2 až 4 nariadenia vlády č. 184/2003 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania a o spôsobe výpočtu náhrady. Nariadenie vlády č. 184/2003 Z. z. bolo účinné do 30. 09. 2005, pričom ho zrušilo nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z. Až počnúc od 01. 06. 2010 ustanovenie § 32 ods. 6 odkazovalo na nariadenie vlády č. 438/2005 Z. z., účinné od 01. 10. 2005 Z. z., čo však neznamená, že sa má aplikovať až počnúc od 01. 06. 2010. Je potrebné ho aplikovať, počnúc dňom jeho účinnosti.

47.1. Odkazom (45a) v ustanovení § 32 ods. 6 sa zaoberal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 4Obdo 28/2012 z 31. augusta 2012, ktorý v tomto rozhodnutí uviedol, že znenie § 32 ods. 6 bolo do vodného zákona zavedené zákonom č. 134/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa vodný zákon a ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 06. 2010. Vo vzťahu k dotknutému ustanoveniu sa zmena konkrétne týkala tej skutočnosti, že nad slovo „žiadosť“ bol umiestnený odkaz 45a s tým, že poznámka pod čiarou k tomuto odkazu znie: „45a) § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. o podrobnostiach obsahu žiadosti o úhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemku a o spôsobe výpočtu náhrady.“

47.2. Vo všeobecnosti je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že tzv. odkazujúce právne normy patria k osobitným druhom právnych noriem, pričom vždy odkazujú na už platný, konkrétne určený normatívny právny akt alebo na konkrétne určenú právnu normu nachádzajúcu sa buď v tom istom právnom predpise (tzv. vnútorný odkaz), alebo aj v inom právnom predpise (tzv. vonkajší odkaz).

47.3. NS SR uviedol, že v prejednáwanej veci odvolací súd síce citoval ustanovenie vodného zákona, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. 06. 2010, teda po tom, ako si žalobca uplatnil majetkovú ujmu na súde (02. 02. 2009), avšak citované ustanovenie odkazuje na normu platnú nielen v čase podania žalobného návrhu, ale už aj v čase, keď žalobca vystavil faktúru č. 1407024, a to dňa 21. 05. 2007 na celkovú sumu 86 866,-- Sk (2 883,42 eura), so splatnosťou dňa 31. 05. 2007 (č. l. 20) tak, ako to správne poznamenal vo svojom rozhodnutí už súd prvej inštancie. Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 438/2005 Z. z. totiž nadobudlo účinnosť dňa 01. 10. 2005, a keď odvolací súd aj použil ustanovenie vodného zákona účinné od 01. 06. 2010, použil len odkaz pod čiarou na normu platnú a účinnú v relevantnom období, vzťahujúcu sa na prejednávanú právnu vec. Neaplikoval žiaden iný, resp. nový právny predpis, použitím ktorého by účastníkov konania postavil pred nečakané, resp. prekvapivé rozhodnutie, obsahujúce nové, resp. iné právne skutočnosti, ktoré by neposudzoval už súd prvej inštancie.

48. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval majetkovú ujmu za roky 2004 (od 01. 05. 2004) až 2006. Aj keď zákon č. 364/2004 Z. z. o vodách nadobudol účinnosť až dňa 01. 07. 2004, vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si mohol majetkovú ujmu za rok 2004 uplatniť až v roku 2005, po zistení jeho hospodárskych výsledkov, ako aj štatistických údajov v SR, odvolací súd mal za to, že aj majetkovú ujmu za obdobie máj a jún 2004 je potrebné posudzovať podľa zák. č. 364/2004 Z. z. a nariadení vlády č. 184/2003 Z. z. (do 30. 09. 2005) a č. 438/2005 Z. z. (od 01. 10. 2005).

49. Ďalšou spornou právnou otázkou bolo posúdenie toho, či náhrada podľa zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách patrí len vlastníkovi alebo sa vzťahuje aj na nájomcu. Ustanovenie § 30 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách stanovuje všeobecné povinnosti ochrany vodných pomerov a vodárenských zdrojov. V ods. 2 stanovuje povinnosti vlastníkovi, správcovi alebo nájomcovi poľnohospodárskych pozemkov a lesných pozemkov pri ochrane vôd, pričom zároveň stanovuje legislatívnu skratku - vlastník, správca alebo nájomca (ďalej len „vlastník“) poľnohospodárskych pozemkov a lesných pozemkov. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ ďalej v piatej časti tohto zákona, ktorá upravuje ochranu vodných pomerov a vodárenských zdrojov hovorí o vlastníkovi, má sa mať za to, že sa to vzťahuje aj na správcu alebo nájomcu poľnohospodárskych pozemkov a lesných pozemkov. Ak potom tento zákon ďalej, v ustanovení § 32 ods. 6 uvádza, že za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrí vlastníkovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu, odvolací súd dospel k záveru, že toto ustanovenie sa vzťahuje v zmysle uvedenej legislatívnej skratky aj na správcu a nájomcu, ako je to aj v prípade žalobcu, a teda, pokiaľ si žalobca ako nájomca predmetných pozemkov v ochrannom pásme vodného zdroja uplatňuje náhradu podľa ustanovenia § 32 ods. 6 Vodného zákona, je aj z tohto titulu aktívne legitímovaný na podanie

takéhoto návrhu. Námietku žalovaného, že tento nárok patrí len vlastníkovi poľnohospodárskych a lesných pozemkov, a nie aj nájomcovi, považoval odvolací súd za nedôvodnú.

50. Z rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia - oddelenie štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia v Topoľčanoch č. k. ŠVSaOO 1090/94 zo dňa 09. 11. 1994, právoplatného dňa 13. 12. 1994, predloženého žalobcom k žalobe vyplýva, že týmto rozhodnutím bolo určené ochranné pásmo prameňa Hlavina v k. ú. E. a to ako pásmo hygienickej ochrany 1. stupňa a pásmo hygienickej ochrany 2. stupňa a zároveň bol stanovený režim činností v ochranných pásmach hygienickej ochrany 1. stupňa, ako aj hygienickej ochrany 2. stupňa. Toto rozhodnutie bolo vydané na základe žiadostí Západoslovenských vodární a kanalizácií v Bratislave. Ide teda o rozhodnutie, ktorým žalobca v konaní preukázal, že v rozhodnom období bolo štátnym orgánom vydané rozhodnutie, z ktorého vyplývajú určité obmedzenia v užívaní pozemkov v ochrannom pásme vodárenského zdroja Hlavina k. ú. E., pričom k tomuto obmedzeniu došlo na základe žiadosti právneho predchodcu žalovaného, čo medzi stranami ani nebolo sporné.

51. Ďalším rozhodnutím, od ktorého si žalobca svoj nárok odvodzoval a ktoré pripojil k žalobe, bolo rozhodnutie Okresného úradu v Topoľčanoch, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. PPaLH 2002/06631 zo dňa 08. 10. 2002, ktorým bola vyhlásená osobitná sústava obhospodarovania v kat. úz. E. na parcelách spadajúcich do II. pásma hygienickej ochrany vodných zdrojov prameň Hlavina a vrtu HGR-4 tak, ako boli určené v rozhodnutí Obvodného úradu životného prostredia v Topoľčanoch zo dňa 09. 11. 1994. V tomto rozhodnutí bolo uvedené, že nájomcom poľnohospodárskych pozemkov vo výmere 185,8614 ha v kat. úz. E. v PHO II. stupňa je žalobca. Súd v napadnutom rozsudku uviedol, že obe uvedené rozhodnutia obmedzili hospodárenie žalobcu na určených parcelách, s čím žalovaný nesúhlasil, keď v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie citoval už neaktuálne rozhodnutie o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania pozemkov vydané podľa zrušeného právneho predpisu, zákona č. 307/1992 Z. z. o ochrane poľ. pôdy, ktoré stratilo platnosť a v rozhodnutí cituje, interpretuje a aplikuje právne predpisy, ktoré sa na danú vec nevzťahujú, okrem iných aj zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane PPF. Odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou žalovaného stotožňuje, keď mal za to, že podľa zákona o vodách č. 184/2002 Z. z., ktorý platil do 30. 06. 2004 bola právna úprava náhrady za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov upravená v jeho § 28 ods. 6. Postup úhrady majetkovej ujmy ustanovoval osobitný predpis, a to zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov, a to v § 6 ods. 4 až 7 tohto zákona. Keďže zákon o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu č. 307/1992 Zb. bol dňom 01. 05. 2004 zrušený zákonom č. 220/2004 Z. z., ktorý už osobitnú sústavu obhospodarovania neurčuje, nárok žalobcu už nemožno od tohto rozhodnutia odvodzovať, čo však nič nemení na tom, že takýmto rozhodnutím je stále rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia - oddelenie štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia v Topoľčanoch č. k. ŠVSaOO 1090/94 zo dňa 09. 11. 1994, právoplatné dňa 13. 12. 1994.

52. Čo sa týka ďalšieho splnenia predpokladu pre preukázanie dôvodnosti žaloby žalobcu a to, či žalobca podal u žalovaného kvalifikovanú žiadosť na uplatnenie si nároku - náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania pôdy v rozhodnom období, v tejto časti odvolací súd zotrúva na svojom právnom závere ohľadne posúdenia výzvy žalobcu, uvedenom v uznesení zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 9Co/17/2013-331, a to na stranách 9 - 14 tohto uznesenia, a na tieto dôvody odkazuje. Následne sa potom zaoberal posúdením splnenia ďalších predpokladov potrebných pre úspech žalobcu v spore o náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania pôdy v rozhodnom období.

53. Ďalším predpokladom pre úspech žalobcu v konaní bolo preukázanie toho, či žalobca preukázal výmeru pozemkov v ochrannom pásme vodárenského zdroja. K tomu právna zástupkyňa žalovaného na odvolacom pojednávaní dňa 20. augusta 2020 uviedla, že po dopracovaní druhého geodetického elaborátu a určení výmery 114 ha túto výmeru nerobia spornou. Odvolací súd sa preto potom zaoberal tým, či žalobca v konaní preukázal, akú časť z tejto výmery v rokoch 2004 až 2006 z tejto výmery obhospodaroval, a to buď ako vlastník, alebo nájomca na základe platných nájomných zmlúv.

54. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

55. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

56. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

57. Podľa § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Prijatie možno odvolať, ak odvolanie dôjde navrhovateľovi najneskôr súčasne s prijatím.

58. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

59. Čo sa týka preukázania existencie právneho vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme a to predložením dokladov svedčiacich vlastníckemu právu žalobcu alebo zdokladovaním nájomného vzťahu k pozemkom v ochrannom pásme, k tomu odvolací súd dodáva, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca v konaní predložil niekoľko listov vlastníctva, z ktorých je zrejmé, že je výlučným vlastníkom (napr. LV č. XX) alebo podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností (napr. XXX, XXX, XXX, XXX) v ochrannom pásme vodárenského zdroja, avšak napr. z LV č. XX tiež vyplýva, že časť z nehnuteľností zapísaných na tomto LV nadobudol až v roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010, nehnuteľnosti na LV č. XXX v roku 2008, nehnuteľnosti na LV č. XXX v roku 2010, nehnuteľnosti na LV č. XXX v roku 2010 a nehnuteľnosti na LV č. XXX v roku 2006, teda po rozhodnom období a vlastnicky vzťah k nehnuteľnostiam v ochrannom pásme v rozhodnom období nepreukazujú. Žalobca v priebehu konania predkladal súdu tiež nájomné zmluvy, ktorými sa snažil preukázať nájomné vzťahy v ochrannom pásme v rozhodnom období. Tieto nájomné zmluvy boli zakladané do spisu postupne v priebehu konania, vždy po námietke právnej zástupkyne žalovaného o nepreukázaní užívania pozemkov v ochrannom pásme. Po namietaní platnosti týchto zmlúv boli následne predkladané ďalšie zmluvy, ktoré už mali prílohy (evidenčné listy, žalobcom označovanú listinu ako LV, pričom o LV nešlo). Z predložených nájomných zmlúv (založených ako prílohy v spise v hnedom, zelenom, bielom a dvoch modrých obaloch) vyplýva, že ich možno zaradiť do niekoľkých skupín (bez ohľadu na prenajímateľov a uvedenia predmetu nájmu) a následne jednotlivé skupiny právne posúdiť.

60.1. Jednou zo skupín nájomných zmlúv založených v týchto obaloch sú nájomné zmluvy uzavreté v rokoch 2000, 2001, 2002, 2005 (väčšina z nich v roku 2000) na dobu neurčitú, v ktorých nie je špecifikovaný predmet nájmu, ale len celková výmera prenajatých pozemkov a neobsahujú žiadnu prílohu. Tieto zmluvy považoval odvolací súd v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti (nebolo z nich zrejmé, ako nehnuteľnosti majú byť predmetom nájmu).

60.2. Ďalšou skupinou nájomných zmlúv založených v týchto obaloch sú nájomné zmluvy uzavreté v roku 2002, 2003, 2004 a 2005, kde je predmet nájmu špecifikovaný číslom vložky a číslami parciel (bez druhu pozemku a výmery) alebo číslom LV a číslami parciel (bez druhu pozemku a výmery), sú uzavreté na dobu 5 rokov, pričom z týchto zmlúv nie je zrejmé, či je prenajímateľ vlastníkom celého predmetu nájmu alebo len podielovým spoluvlastníkom a či prenajatá výmera zodpovedá spoluvlastníckemu podielu (napr. z nájomnej zmluvy s B. M. nie je zrejmé, že je spoluvlastníčkou nehnuteľností na LV č. XXX v podiele 1/48, na LV č. 987 v podiele 1/16, na LV č. XXX v podiele 1/48 a na LV č. XXXX v podiele 1/48), preto aj tieto nájomné zmluvy odvolací súd považoval v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti. Niekoľko týchto zmlúv obsahuje ako prílohu evidenčnú kartu pôdy, čo však na určitosti zmluvy nič nemení.

60.3. V obaloch sa aj opakovane nachádzala aj nájomná zmluva s Rímskokatolíckou cirkvou, Biskupstvo Nitra zo dňa 21. 02. 2000, ktorá má špecifikovaný predmet nájmu uvedením LV č. XXX a v prílohe, na ktorú zmluva odkazuje, sú špecifikované parcely, ktorých sa nájom týka, je uzavretá na dobu od 01. 01. 2000 do 30. 09. 2005, preto túto nájomnú zmluvu odvolací súd nepovažoval za neplatnú z dôvodu jej neurčitosti. Vzhľadom k dobe, na ktorú je uzavretá však táto zmluva pokrýva len obdobie od 01. 05. 2004 do 30. 09. 2005 a nepokrýva obdobie od 01. 10. 2005 do 31. 12. 2006, teda celé rozhodné obdobie.

60.4. Ďalšou skupinou sú nájomné zmluvy uzavreté v rokoch 2000, 2001, 2003 (väčšina z nich v roku 2000) na dobu neurčitú, v ktorých nie je špecifikovaný predmet nájmu, ale len celková výmera prenajatých pozemkov, pričom prílohou je evidenčná karta pôdy. Tieto zmluvy považoval odvolací súd v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti (nebolo z nich zrejme, ako nehnuteľnosti majú byť predmetom nájmu).

60.5. Ďalšou skupinou sú nájomné zmluvy uzavreté v roku 2000, v ktorých je ako predmet nájmu uvedená len celková výmera bez špecifikácie nehnuteľností, ktorých sa týkajú, pričom prílohou je LV, avšak keďže v zmluve nie je predmet nájmu špecifikovaný a z ničoho nevyplýva, že priložený LV patrí práve k tejto zmluve, aj tieto nájomné zmluvy považoval odvolací súd podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti.

60.6. V obaloch sa nachádzala aj zmluva so SPF a dodatok č. 9 k tejto zmluve, ktorá v predmete nájmu odkazuje na prílohu, ktorá sa tam však nenachádza, a preto ju odvolací súd považoval pre jej neurčitosť predmetu nájmu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatnú.

60.7. Ďalšou skupinou sú nájomné zmluvy uzavreté v roku 2005, ktorých predmet nájmu je špecifikovaný číslom LV a číslami parciel (bez druhu pozemku a výmery), sú uzavreté na dobu 10 rokov od 01. 01. 2005, teda späťne, pričom z týchto zmlúv nie je zrejme, či je prenajímateľ vlastníkom celého predmetu nájmu alebo len podielovým spoluvlastníkom a či prenajatá výmera zodpovedá spoluvlastníckemu podielu, preto aj tieto nájomné zmluvy odvolací súd považoval v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti. Okrem toho, tieto zmluvy mali platiť od 01. 01. 2005, ale podpísané boli až dodatočne, preto v prípade ich platnosti by ich účinky v zmysle citovaných ustanovení nastali až účinnosťou prijatia návrhu, teda podpisom zmluvy stranami, a nie už od 01. 01. 2005, čo potom znamená, že by nepokrývali obdobie roku 2004 a obdobie roku 2005 do podpisu nájomnej zmluvy. Rovnako to platí aj pre nájomné zmluvy uzavreté v r. 2007, ktoré mali platiť od 01. 01. 2005, ktoré potom nepokrývajú rozhodné obdobie vôbec a pre nájomnú zmluvu uzavretú v r. 2008, ktorá mala platiť od 01. 01. 2007, a teda na rozhodné obdobie sa vôbec nevzťahuje.

60.8. Ďalšou skupinou sú nájomné zmluvy uzavreté v rokoch 2005, 2007, 2008 a 2009, ktoré v zmluve odkazujú na prílohu, pričom k zmluvám je priložená listina nazvaná ako LV, aj keď o LV nejde. Tieto zmluvy považoval odvolací súd v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné z dôvodu ich neurčitosti.

60.9. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že celú výmeru pozemkov v ochrannom pásme vodárenského zdroja, tak ako to tvrdil, či už v ním tvrdenej výmere v roku 2004 - 118,82 ha a v rokoch 2005 a 2006 vo výmere 118,76 ha alebo v nespornej výmere 114,56 ha v rozhodnom období vlastnil alebo mal pokrytú platnými nájomnými zmluvami. Vzhľadom k tomu, že pre vyhovenie žaloby bolo potrebné zaoberať sa aj ďalšou podmienkou, odvolací súd nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie veci detailnejšie sa zaoberať výmerou, ktorá bola zo strany žalobcu, či už vlastníckym právom, alebo nájomným vzťahom preukázaná.

61. Ďalej sa odvolací súd zaoberal tým, či žalobca preukázal skutočné obhospodarovanie týchto pozemkov žalobcom v rozhodnom období a či preukázal zvýšenie vynaložených nákladov z titulu ich navýšenia alebo zníženie produkcie a zvýšenie nákladov vplyvom obmedzujúcich faktorov v rozhodnom období.

62. Podľa § 207 CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Ak súd ustanovil viacerých znalcov, môžu vypracovať spoločný posudok.

63. Pre nariadenie znaleckého dokazovania v zmysle CSP je potrebné, aby na posúdenie skutočností boli potrebné vedecké poznatky a zároveň, aby pre zložitosť veci nepostačovalo odborné vyjadrenie. Súd v uznesení o ustanovení znalca musí presne vymedziť otázky, na ktoré má znalec odpovedať, a to dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne, aby zodpovedanie otázok bolo relevantné pre objasnenie skutkového stavu. V záujme hospodárnosti konania je vhodné znalca ustanoviť až po zistení skutkových

okolností, ktorí sú relevantné pre vykonanie znaleckého dokazovania tak, aby mohla byť znalecká otázka vymedzená čo najpresnejšie.

64. V danej veci súd prvej inštancie zadal znalcovi Slovenská poľnohospodárska univerzita v Nitre, znalcovi z odboru poľnohospodárstvo a vodné hospodárstvo úlohu, a to po oboznámení sa s obsahom spisu, doplnených listinných dôkazov a to grafickej identifikácie, výpisov z LV, nájomných zmlúv, opravenej sumarizácie grafických identifikácií a ostatných listinných dôkazov a po zistení výmery pozemkov nachádzajúcich sa v ochrannom pásme vodného zdroja, ktoré žalobca obhospodaroval v období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006 vyčíslil výšku majetkovej ujmy žalobcu v zmysle príslušných právnych predpisov. Už zo samotnej formulácie zadania znaleckej úlohy je zrejmé, že súd nepostupoval podľa CSP a znaleckú úlohu neformuloval jasne a určito, a tiež bez zistenia skutkových okolností danej veci, čo sa následne prejavilo v zisteniach a záveroch tohto znaleckého posudku. Znalec už na strane 6 znaleckého posudku uviedol, že výmera pozemkov patriacich do pásma hygienickej ochrany II. stupňa v rokoch 2004 až 2006 podľa údajov v súdnom spise nebola ustálená. V priebehu procesu výmery poľnohospodárskych pozemkov kolísala v rozmedzí od 185,8624 ha, cez 118,8200 ha až po hodnotu 91,1356 ha. Znalec tiež uviedol, že sa spochybňuje hodnovernosť údajov o obhospodarovanej výmere. Z uvedených dôvodov následne znalec pristúpil k tomu, že v znaleckom posudku stanovil výšku náhrady a obmedzenie bežného obhospodarovania na poľnohospodárskom pozemku na 1 hektár. Znalec v znaleckom posudku tiež uviedol, že relevantné údaje žiadali od žalujúcej strany cestou ich právneho zástupcu, žiadosť mu bola doručená dňa 08. 06. 2008, pričom údaje s výpovednou hodnotou na dané časové obdobie doteraz neobdržali. Keďže vstupné údaje na časové obdobie r. 2004 - 2006 z hľadiska výmery nie sú preukázané, použili ročenky od VÚEPP Bratislava, ktoré sú priemerom výnosov a nákladov pre oblasti a kraje SR. Pri stanovení výšky majetkovej ujmy podľa znalca nie je podstatné, komu predmetný pozemok patrí, ale či sa v skutočnosti nachádza v PHO II. stupňa, teda na mieste, kde sa naň vzťahujú zásady osobitného hospodárenia. Takto stanovená výška majetkovej ujmy predstavuje objektivizovanú priemernú hodnotu, ktorá by vznikla komukoľvek, kto by hospodáril na predmetných pozemkoch, ani pri rozpore strán pri uplatňovaní zásad hospodárenia na pôde v zmysle zák. č. 364/2004 Z. z., grafickej identifikácie pozemkov, legitimácie obhospodarovanej plochy, vlastníctva, nájmu a rozhodnutiach orgánov verejnej moci. Pri vypracovaní znaleckého posudku boli použité hodnoty štatistických údajov o ekonomických ukazovateľoch produkcie a nákladov poľnohospodárskych subjektov hospodáriacich na poľnohospodárskej pôde v SR, vydávaných Výskumným ústavom ekonomiky poľnohospodárstva a potravinárstva v Bratislave za roky 2004, 2005 a 2006, ako nezávislých ukazovateľov priemerných hodnôt hospodárenia poľnohospodárskych podnikov v SR na 1 hektár p. a. Vychádzajúc z uvedeného pre absenciu relevantných podkladov ako vstupných údajov pre výpočet majetkovej ujmy podľa podkladov analytickej evidencie v časti agro-zoo-eko služieb z produkcie a nákladov a z ustálenia a stotožnenia výmery obhospodarovanej pôdy RD-Radošinka za obdobie rokov hospodárenia 2004-2006 nebolo možné použitie štandardného postupu výpočtu platného v čase, kedy sa majetková ujma stala, nakoľko majetková ujma vypočítaná zo sporných a neustálených vstupných údajov by opäť viedla k spornému výsledku. Majetková ujma v dôsledku obmedzujúcich faktorov hospodárenia RD Radošinka predstavuje po zaokrúhlení na celé jednotky 315 eur na 1 ha p. a. Prevzaté priemerné hodnoty výpočtu MÚ pri situácii, keď ich nie je možné po 15 rokoch získať, nahrádza odborné prijateľným priemerným ukazovateľom od nezávislého orgánu. Takýto postup považoval znalec za nezaujatý, skontrolovateľný a zvyrazňujúci spornú oblasť problému so záverom výpovednej hodnoty. Pri veľmi podrobne preskúmanom súdnom spise a príloh citovanej požiadavke OS Topoľčany v priloženom uznesení nemôže SPU ZU v Nitre predložiť vyčíslenie majetkovej ujmy komplexne. Príčinná súvislosť so vznikom MÚ je po uplynutí 15 rokov v rámci súčinnosti s požiadavkou na vypracovanie znaleckého posudku bez podkladov žalujúcej strany, ktoré neboli deklarované ani v súdnom spise a v čase spracovávaní posudku neboli predložené ani SPU - ZÚ. SPU - ZÚ preto predkladá znalecký posudok len na základe dostupných materiálov VÚEP Bratislava ako nezávislého orgánu pre oblasť ekonomiky len čiastkovou sumou na 1 ha p. a.

65. Zo znaleckého posudku vyplýva, že tento nezodpovedal otázku stanovenú súdom, keď majetkovú ujmu žalobcu v rozhodnom období nevyčíslil podľa príslušných právnych predpisov a nemohol použiť štandardný postup výpočtu platný v čase, kedy sa majetková ujma stala, nakoľko majetková ujma by bola vypočítaná zo sporných a neustálených vstupných údajov, čo by opäť viedlo k spornému výsledku. Majetkovú ujmu preto stanovil ako objektivizovanú priemernú hodnotu, ktorá by vznikla komukoľvek, kto by hospodáril na predmetných pozemkoch, čo nezodpovedá ustanoveniu § 32 ods. 6 Zákona o vodách, podľa ktorého má vlastník nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom

rozsahu, a teda nároku, ktorý si žalobca uplatnil podanou žalobou. Týmto znaleckým posudkom nebol rozsah majetkovej ujmy žalobcu preukázaný, zistená bola iba objektivizovaná priemerná hodnota, ktorá by vznikla komukoľvek, kto by hospodáril na predmetných pozemkoch, čo nie je totožné. V prejednávanej veci ale vznik žiadnej konkrétnej majetkovej ujmy u žalobcu nebol vykonaným dokazovaním preukázaný. Z uvedeného dôvodu nebola výška nemajetkovej ujmy týmto dôkazom preukázaná, čo potom už bez ohľadu na už skôr uvedené viedlo k zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP a zamietnutie žaloby žalobcu pre nesplnenie všetkých predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej ujmy v rozhodnom období. Odvolací súd ešte dodáva, že zadanie úlohy znalcomi - zistenie výmery pozemkov nachádzajúcich sa v ochrannom pásme vodného zdroja, ktoré žalobca obhospodaroval v období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2006 nie je posúdením skutočností, na ktoré by boli potrebné vedecké poznatky, ale skutkovou otázkou, zhodnotením dôkazov predložených žalobcom, čo mal urobiť súd. Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalovaného, že vypracovanie znaleckého posudku za účelom ustálenia výšky majetkovej ujmy by malo opodstatnenie vtedy, ak by z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že nárok žalobcu vyplývajúci z Vodného zákona v rozhodnom období (máj 2004-2006) je daný, teda žalobca preukázal skutočnosti potrebné pre priznanie majetkovej ujmy a ak by už sporná zostala len výška majetkovej náhrady, čomu tak v danej veci nebolo. Až v takom prípade by bolo namieste nariadenie znaleckého dokazovania na výšku majetkovej náhrady.

66. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samotným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

67. Keďže konanie začalo ešte za účinnosti OSP a štátu vznikli trovy v súvislosti so znaleckým dokazovaním, o trovách štátu rozhodol súd za použitia čl. 4 ods. 2, ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že štátu priznal náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný v plnom rozsahu, pričom znalečné nepokryté preddavkami bolo vykonané z jeho podnetu. Trovy štátu pozostávali zo znalečného priznaného znalcomi Poľnohospodárskemu znaleckému ústavu SPU v Nitre v sume 394,59 eura uznesením zo dňa 12. 08. 2009 č. k. 7C/116/2007-110 a znalečného priznaného znalcomi SPU v Nitre v sume 1.020,29 eura uznesením zo dňa 19. 10. 2018 č. k. 7C/116/2007-652. Časť znalečného v sume 331,94 eura a 500 eur pritom bola pokrytá zálohami zloženými žalobcom.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).